

Nagy törvénye adá
 Az emberi nemnek,
 Tükrül, vezérül.
 Ők jól értették
 A föld tanulságát,
 Az egék beszédét.
 S abból, mit a napok
 Mondának egymásnak,
 Megfejték nemöknek
 Az élet értelmét,
 S halhatatlan célját.
 Századok múlása
 El nem temethető,
 S mégis e hitlen faj
 Egy napon tartaná
 Istennek, mesének
 E szép alakjait
 A lefolyt időnek.
 Azért a nagy törvény,
 Melly őket adá,
 Teremté újakat,
 Hogy általok
 A régiek,
 S mindnyájuk által
 Egyenkint s egészben,
 Ember- példa által
 Az isteni végcél
 A végtelen időben
 Igazolva legyen. —
 S te érted e már
 A pornak szentségét,
 Mellynek fölébe
 E domb emeltetett?

Vándor.

Egy volt azok közül...

Szelem.

Egy kijelentés
 Az emberiségnek.

Vándor.

Emléke áldva van;
 És büszke rá fajunk.

Szelem.

Ugy kell lennie.
 A halhatlan hír,
 S az örök dicsőség
 Nevét elragadták,
 S el felhelyezték
 Az ő templomuknak
 Szent kincsei közé;

És ünnepeken
 Jőnek, a kik élnek,
 S a kik fognak elni:
 S vallást tesznek róla. —

Most öleld által,
 Oh vándor, hantjait.
 Emléke leszen
 Tisztulatnak lángja.
 Nyerj megszenteltetést. —

Pap Endre.

Kölcsey emléke.

Nagy tanácskozások székiből
 Kél a szónok, — keble zúg belől,
 És kimondja lángszavakkal ott,
 A mi lelkében fogantatott:
 „Légyen a nép e honban szabad,
 Mint madár a széles ég alatt,
 Nem bilincsen szolgaföld miatt,
 Nem kötötten zsarnok úr alatt!”
 És a nép fogékony kebliben
 A szabadságérzet megjelen,
 S a kelő hazában szerteszét
 Új időnek szüli kezdetét. —

Ömlik a dal játszi hűrokon,
 Sphaerák zengzetével oly rokon!
 S a kebelnek lángszikraiból
 Tűzzel olvadozván, égbe szól:
 „Isten! áld meg a magyar hazát,
 Mellyen annyi vész vonula át,
 És a régen küzdő nemzetet,
 Mult- s jövőért már megszenvedett!”
 S im az érzés, melly a dalban égett,
 Elfogá az ifju nemzedéket,
 S — átfonódva szíven és velőn —
 Életének szent vezére lőn. —

* * *

És az év jár, és az év röpül,
 A tavasz jön, s újra télbe dül, —
 S ime a szó és az égi dal
 Hallgat andalító bájjal!
 Hol van a sír, mellynek méhiben
 Szónok és a költő már pihen?
 Hol van a sír, mellybe költözött
 Anyi szemből omló köny között? —
 Hűs Tiszának zöld virányinál
 Csöndes esti szellő nyögve száll,
 És Csekének árva völgyiben
 Néma sírnál búsan megpihen.
 „Génusz borong a hant felett,
 Hol meleg szív váltott életet,
 S a nagy elhunyt hamván hálaul
 Egy nemzetnek bónatkönyve hull. —
 Új lakodnak szent határiban,
 Túl a síron érzés hogy ha van:
 Oh, szent árnyék! örvendj, éltedért,
 Kinek éltél, nyujta pályabért.
 Im midőn az ország összegyűl
 A hazának szép vidékírl.
 És tanácsot ül a nép felett,
 Elveidnek adván életet;
 És midőn a költő ajkíról
 Honszerelmed hangja újra szól:
 Könyet ejtvén nagy neved felett,
 Megsiratjuk szent emlékedet!

Téri Samu.

BŰN ÉS ÁLDOZAT.

Eredeti novella.
 (Vége.)

Két év mulva utolsó vallatásom után, s így raboskodásomnak ötödik éve lefolytával megnyílt börtönöm ajtaja; szabad valék, s zúzott kebellet sietők árván maradt családom ölébe, hegesztő irt keresni néma fájdalomminak.

Mi elhurczoltatásom után családommal történt, anyámtól hallám.

Nőmet a szörnyű rümülés következtében még azon éjjel szállták meg az időelőtti szülés irtózatossá vajúdásai.

Másnap László öcsém jelent meg házunknál. Ismét régi követelésével állott elő, s öröksége kiadatását sürgette. Anyám

korábbi határozatánál maradt, sőt kemény szavakkal igyekezett a roszkor jött szemtelen tolakodót a gyötirelem, bú és kín e siralomházából elutasítani. Ekkor leveté a gazember a színlett képmutatás eddigelé bitorlott álarczát, s leplezetlenül jelenté ki, miszerint váratlan elfogatásomnak eszközje, az ellenem felhozott terhes vádak köholója, leveleim és irataim hamisítója ő volt; így akarván engem, kit anyám hajthatlan ellenszegülése egyedüli okának hitt, utjából elmozdítani, s magát rajtam és ártatlan nőmön, ki őt megvetette, irigylett boldogságunk feldúlásával megboszulni.

Aljas czélját háromszorosan érte el az istentelen cselszövő. Álnok terveit nyomban óhajtott eredmény követte. Kárörömtől sugárzó vérszomjas szemeit órákig legeltette szegény ártatlan nőm irtózatossá kínain. Ő látta iszonyatos küzdelmeit a halállal viaskodónak, látta végvonaglásait a haldoklónak, hallotta véghehelleltét a kisenvedőnek; s szemét szánakozó köny meg nem nyírkolá, szívét a bánat meg nem remegteté — ezen embertelen barbárnak!

Gyermekem élt: de nőm nem volt többé!

Oh! hagyjatok itt szabad folyást nyitnom szemeim szikkadt gödreiből nehéz ólomcseppekként szakadó könyeimnek. Vagy tán földi üdvem ama bűsz, agyarkodó gyilkosát átkozzam? Nem. Szavakat fásult szívem medréből óriási fájdalommal főtésére sem merithetek. Néma vagyok, mint azon rideg, pusztá sír, mellyre most is hallgatag könyeket hullatok.

Anyám szathmári jószágunkat, hol úgy is minden még el nem zajlott fájdalomra emlékezteté őt, haszonbérbe adá.

Ármányos öcsém üldözö zaklatásaitól is szabadulni akarván, titokban távozott a faluból, s a gödöllei urodalomhoz tartozó babati major kies völgyében bérlett ki egy csöndes, magános erdei lakot, hol nem élt másnak, mint testi kellemekben és lelki előnyökben szemlátomást gyarapodó, s